

‘Ας’ τα νά πάρη στὸν διάβολο, τὸ καθειστῶς ἀς μείνῃ,
καὶ ἀν ὄγκης τὴν Θεμίδα τὰ κείμενα μὴ κίνει.
Καὶ οἱ τραπαιοὶ πυρετοῦ παροξύσμος μὲ πλάνει
διπέντα μανθάνων ἔξαρνα μετ’ ἀφελείκης τόσης
πάσι νέα Νομοσχέδια τὸ ‘Γηπουργεῖον κάνει,
μὲ τὰ ὅποια θὰ γενοῦν μεγάλαι βελτιώσεις.

Δὲν ξέρω τι νά σᾶς εἰπῶ, ἀλλὰ ἡ ‘δικῆ μου φύσις
τρέμει τὰ Νομοσχέδια καὶ τὰς μετερρυθμίσεις,
καὶ ὑπόταν μαγειρεύεται βελτίστους κχρυμάτες
ἀμέσως μ’ ἔρχεται ‘στὸν νοῦν ἵκεν’ ἡ παροιμία :
αὐτοῖς καλά καθούμαντος καὶ πὼ τὸ καλὰ γυρίεις
ὁ διάβολος τοῦ τέτοου του κουκὺ τοῦ μαγειρεύεις».

‘Αν πράγματι ἐπιθυμήσῃς νά σι δοξάσῃς ἡ φύση
αὐτὰ τὰ Νομοσχέδια φρασίδως, Στάμηη,
καὶ ἀδίκως πάντα τὸ χαρτί καὶ ἀδίκως τὸ μελάνι
καὶ μόνον πῶς αὐξάνεται τοῦ κράτους ἡ δαπάνη,
καὶ βλέπεις ἔπειτα καὶ σὺ μετὰ τοσούτους κόπους
πῶς καὶ τὰ Νομοσχέδια δὲν κάνουν τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ἕγω ποῦ πολιτεύομαι πρὸ χρόνων ἰδῶ πίρεα
τὸν καθέ νόμον θεωρῶ κοπανιστὴν ἀίρα,
καὶ ὅταν γῆ ἀντὸν πουρκίζεται ὁ φίλος Περικλίτος,
ποῦ τοὺς κειμένους νόμους μας τοὺς δὲνει κομπολόγιχ,
ἔγει φωνάζω πρὸς αὐτὸν στὸν νευρικὸν ‘Ἀμέλετος :
αὖτα κουκὺ μὲ ρίγην καὶ λόγχα, λόγχα, λόγχα».

Τ’ πεικώ μὲν ‘στὸ καθειστῶς μὲ σεβασμὸν μεγάλον,
ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχω πώποτε τῶν κράξιῶν μου νόμον,
καὶ ἔνσω τέρπομαι νά ζω εἰς τῆς ζωῆς τὸ δράμα
καὶ ὅλα θέλω σύμφωνος νὰ είμαι μὲ καθίνον,
προτῷ κομπούρα δίκαιη καὶ τὸν κασάπτη κάμη
νεκρὸν μὲ ρίψη κατὰ γῆς μὲ ἀντέρα βγαλμένα.

Τ’ πεικώ μὲν ‘στὸ καθειστῶς μὲ σεβασμὸν καὶ τρόμον,
πλὴν δὲν τὸ ἔχω πώποτε τῶν κράξιῶν μου νόμον,
ἐνῷ δὲ κύπτω εἰς αὐτὸν, μὲ κύπτω πρῶτος πρῶτος
καὶ εἰς πάντα μὴ συμφέσκοντα μετὰ τοῦ καθειστῶς,
διότι τοῦ πλησίον μου η μάχαιρα διάσκει
πῶς διατέρει κίνδυνον δοτεις μ’ αὐτὸν συμφέσκει.

Καὶ δὲν τὸν λόγον ὄμιλῶ τὸν ἥττον καὶ κρείττονα,
ἀλλὰ δὲν είμαι ἀσφαλῆς ἀπὸ κανένα γείτονα,
καὶ ἀπορεύω καὶ ἀδίκως καὶ δίκαια νὰ πῶ
τὸ φέρον μῆτων διαμπάξ μὲ μάχαιρων κοπῶ,
η μοῦλη βόλι ἔξαρνα μές ‘στὸ Δοξαπατρὶ¹
καὶ νεκροφίειν καὶ ἐπ’ ἴμου σπουδάσουν οι γλετροί.

Οὐχ ἥττον εἰσαι ἔξιος ἀριτρεπῶν ἐπαίνων
καὶ τόνομά σου πάντοτε μενεὶ εὐλογημένων
καθὼς δέ, φίλα ‘Υπουργέ, συγνότατα συμβαῖνει,
ὅταν προώρως θάνατος μᾶς πάρη φυσικός,
νὰ φεύγομεν εἰς τῆς ζωῆς κατευχαριστημένοι,
διότι τὰ κορδένομεν ἐπιστημονικῶς.

Τοιουτορόπως, ‘Υπουργέ, ὅπόταν πλίον δῆλοι
τινάδημεν τὰ καλὰ μας μὲ κάρια καὶ πιστόλη,
ἡ σκοτωμένη μας φυγὴ σκρτώσω θὲ πετῆ
καὶ οὐδὲ κανένας γογγυσμὸν θὲ ἀφίνη καταχθόνιον,
διότι Νομοσχέδια ὑπῆρχον ἀρκτά,
ἔξασφαλίζοντα ζωὴν εἰς θλους μακροχρόνιον.

Ἐγώ δὲ τώρα, ‘Υπουργέ, ἀν ἡμουντα κοράκι
εἰς τὰς ἡμέρας τὰς χρυσῆς τοῦ φίλου Θεωράκην,
θὲ εἴχε τὸ λημέρι μου μονάχα ιδῶ πέρα
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ποτὲ δὲν θὲ περάσῃς ἡμέρα,
ποῦ θὲ ἀπομίνων νησιών εἰντος τῆς Ρωμηοσύνης
μ’ ὅλα τὰ μέτρα ταύτητηρα σοφῆς Δικαιοσύνης.

Εἴτα ὅλεγας ποιειλέτας,
μ’ ἄλλους λόγους ἀγγειλέτας.

Ο Στέφανος ὁ Ζενός θὲ βγάλῃ ἰδῶ πέρα
ἐκείνον τὸν σπουδαίον ‘Βρετανικὸν ‘Αστέρα’,
ποῦ εἴχε κάρια κρότον μιγάλον ‘στὸ Λονδίνον
καὶ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων ἱμούθει τῶν Ελλήνων.
Μ’ ὅκτω λαμπράς σείδες θὲ βγαίνη καθ’ ἡμέραν
καὶ προσιτοῖς θὲ είναι εἰς καθεμίαν σφαίραν.

Γρηγόρης ὁ Ζενόπουλος, γωιτωμένην πίνει,
ἄγγειλες πῶς ὄγρηγορα ἐδίδιμος τόμον ἔνα
μὲ τόπο Στρατιωτικὰ τῆς ὥρας Διηγήματα,
ὥραια, θελτικώτατα, σωτῆς κομφοτεγνήματα.
Διπάναις δὲ θὲ ἔκδοσθν Κροδόνη τῆς ‘Εστίας’
καὶ ἀλπίζομεν γ’ ἀναγνωσθούν πεντοῦ μετ’ ἀπλοστίας.

Ο Γιάννης ‘Αιδονόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρώτος τῶν φραγκορράπτων εἰς τὴν ‘Ελλάδα δλην,
πολλὰ καστιρίκια φέρει κακούργουλον τοῦ χιμωνός,
ποῦ δὲν τὰ φίειρα εὐκολά δ πανδαιμάτωρ χρόνος.
Μὰ τώρα συνταρέος του καὶ ὁ ἀδελφός του μένει,
ὅπου κανεὶς ‘στὸ κοφύμι μὲ αὐτὸν δὲν παρεγγίνει,
καὶ θεύκαστας ἀπούδειται τῆς κοπτικῆς περίσσει
‘στοῦ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τέτοιο φραγκορράπταδικο δὲν είναι πατέα γέλα ...
τὸ κοφύμι του ἐντελές, τὸ κοφύμι του τρέλλα.
Σὲ κόρει ‘Αιδονόπουλος ; . . . είσαι καλά κομμένος . . .
σὲ ράβει ‘Αιδονόπουλος ; . . . είσαι καλά φαμμένος.

‘Ο Ρωμῆς γνωστὸν εᾶς κάνω — πὼς ‘στὸ σημῆτι μου ἀνίση,
στὴν Νάπολον ἀπένω — καὶ ἀπὸ τοῦτο συνερρέει
μὲ ξενοδοχεῖο Σόδη,

μὲ Χαμιτον μὲ μάνθρα — μὲ μεγάλη οἰκοδομή,
καὶ μὲ χήρα δίχων δύρρα, — ποτεν ἀλλοτε μαρή.

‘Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κοφύνης» τῆς καλής, δόδος τοῦ Προαστείου κονιορτός πολύς.